

Arrest

nr. 184 307 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2016 met refertenummer 63973.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van haar vader, M.K. van Franse nationaliteit.

De verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 10 april 2013 de volgende documenten over te leggen: bewijzen van storting in het verleden en bewijzen van inkomsten van de gevestigde.

Op 18 juni 2013 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 januari 2016 diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van haar vader, M.K. van Franse nationaliteit.

De verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 10 april 2016 de volgende documenten over te leggen: een attest van onvermogen, bewijzen van storting in het verleden en bewijzen van inkomsten van de gevestigde.

Op 5 juli 2016 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.01.2016 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 20.02.1989

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende bewijzen worden voorgelegd:

- ‘attest van geen grondbezit’ met n° 6823/C.F/40 dd. 30.11.2015 vanwege de Marokkaanse autoriteiten met bij- behorende vertalingen waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit in Berkane. Echter, niet alleen zegt dit attest niets over eventuele eigendommen buiten Berkane, ook zegt het niets over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkering, inkomsten uit arbeid, ...). Bovendien dient vermeld te worden dat betrokkene voorafgaand aan zijn huidig verblijf in België, woonachtig was in Frankrijk, en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt. Bijgevolg is op basis van het voorgelegde attest niet afdoende bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is.*
- bewijzen geldstortingen via Western Union voor de periode augustus 2013 - november 2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon regelmatig geld verzond aan betrokkene in Frankrijk. Deze bedragen zijn echter te beperkt om aan te tonen dat betrokkene ook effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.*
- aansluitingsfiche particuliere klant PRSid n° 4719333 dd. 18.12.2015 (BPost); aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014 en inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015) op naam van de referentiepersoon; verklaring Yamani*

Abdelmajid (BVBA Malwiya) dd. 16.03.2016 waarin wordt verklaart dat de referentiepersoon voor het jaar 2015 maandelijks €1400 bruto verdiende.

- *inschrijvingsformulier CVO schooljaar 2015-2016 met bijhorende factuur voor de aankoop van boeken waaruit blijkt dat deze cash betaalt werd. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt niet wie instond voor deze betaling.*
- *boekhoudkundige historische rekeningnummer 103-0265879-70 op naam van LBK Malwiya (gevestigd op het adres van de referentiepersoon) waaruit blijkt dat de kosten van de nutsvoorzieningen (De Watergroep, Luminus en Telenet) in de periode oktober 2015 - februari 2016 werden betaald vanuit de onderneming van de referentiepersoon.*
- *bewijzen geldstorting (Crelan) voor de periode februari - maart 2016: deze stortingen dateren van na de aan- komst van betrokkene in België en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en gelet dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in de periode 07.01 - 17.12.2013 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Sedert 13.01.2016 is dit opnieuw het geval. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De voorgelegde betalingen van de nutsvoorzieningen doen hier geen afbreuk aan. Immers, deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting en het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene voor zijn aankomst in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene, Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing. Ze stelt dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door te eisen dat zij in haar land van herkomst of origine reeds ten laste was van haar vader. Verder stelt ze dat niet wordt betwist dat ze regelmatig overschrijvingen ontving tijdens haar verblijf in Frankrijk. Ze stipt aan dat het om maandelijkse overschrijvingen gaat en dat het telkens om bedragen ging tussen de 150 en 205 euro en dat ze niet begrijpt waarom deze beperkt zouden zijn. Wat betreft het attest van "geen grondbezit" stelt ze dat dit het meest volledige document is dat ze heeft kunnen verkrijgen en dat het gelegaliseerd is. Het zou buitensporig zijn om van haar te verlangen dat ze aan elke gemeente in Marokko een dergelijk document zou opvragen. Verder verwijst de verzoekende partij naar het arrest Jia van het HvJ en stelt dat hieruit blijkt dat de noodzaak tot materiële steun moet bestaan op het moment van de aanvraag

gezinshereniging. Ze vervolgt dat zij op het moment van de aanvraag geen tewerkstelling had en aldus ten laste was van haar moeder.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond (artikel 40bis van de vreemdelingenwet) aan op basis waarvan zij is genomen.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat nergens uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet blijkt dat bloedverwanten in neergaande moeten bewijzen dat de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond in het land van herkomst, bepaalt dit artikel niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in neergaande lijn kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon die hij vervoegt. De verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er geen enkele wettelijke bepaling is die uitdrukkelijk stelt dat zij reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst. Echter dient dienaangaande te worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam.

Verder kan ook verwezen worden naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Hieruit blijkt wat volgt:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

In casu gaat het bijgevolg niet om een voorwaarde die wordt toegevoegd aan de wet, doch wel om een redelijke invulling van de voorwaarde die in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet - wettelijke bepaling die wel degelijk wordt weergegeven in de bestreden beslissing - wordt vooropgesteld.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verzoekende partij betwist het motief waarbij de verwerende partij oordeelt *“bewijzen van geldstortingen van Western Union voor de periode augustus 2013 – november 2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon regelmatig geld verzond aan betrokkene in Frankrijk. Deze bedragen zijn echter te beperkt om aan te tonen dat betrokkene ook effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.”*

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij voor de periode van augustus 2013 tot september 2015 enkel deze stortingen heeft bijgebracht als bewijs dat zij tijdens haar verblijf in Frankrijk ten laste was van de referentiepersoon.

Conform de voormelde arresten Jia en Reyes dient onder “te hunnen laste komen” te worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.

Een persoon ten laste is een persoon die zich in een situatie van afhankelijkheid ten opzichte van de betrokken burger van de Unie bevindt. De afhankelijkheid moet van dien aard zijn dat het voor die persoon noodzakelijk is om een beroep te doen op de steun van de burger van de Unie teneinde in zijn wezenlijke behoeften, dat wil zeggen zijn basisbehoeften te voorzien.

In de mededeling van 2 juli 2009 van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarnaar de verzoekende zelf ook verwijst staat het volgende:

“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).”

Nu de verzoekende partij voorafgaand aan haar verblijf in België woonachtig was in Frankrijk diende zij te bewijzen dat zij in Frankrijk afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Zulks blijkt ook uit het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman *“Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.”*).

Het is die feitelijke situatie waarvan de aanvragers het bewijs moeten leveren. De noodzaak van financiële ondersteuning moet dus blijken uit adequate bewijsstukken, die naast de bewijzen betreffende de door de burger van de Unie verleende steun, zowel subjectieve elementen betreffende de persoonlijke financiële en sociale situatie van de aanvrager kunnen bevatten als elk ander objectief element waaruit blijkt dat het om een werkelijke situatie van afhankelijkheid gaat. Het kan aldus gaan om elk relevant gegeven aan de hand waarvan de structuur van de staat van herkomst wordt beschreven, met name wat de economische situatie, de sociale situatie, de stand van de gezondheidszorg of de humanitaire situatie in het betrokken land betreft. In casu ligt wat betreft het ten laste zijn in Frankrijk, dus in het land waar de verzoekende partij verbleef alvorens zij naar België kwam geen enkel ander adequaat bewijsstuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de gedane stortingen noodzakelijk waren om in de basisbehoeften van de verzoekende partij te voorzien.

Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de regelmatige geringe stortingen niet afdoende bewijzen dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon. Daar het overeenkomstig de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat *“het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”* volstaat dit motief reeds om de bestreden beslissing te schragen.

De kritiek van de verzoekende partij aangaande het attest van “geen grondbezit” heeft betrekking op een overtollig motief en kan als dusdanig geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het niet noodzakelijk is dat de noodzaak van materiële steun nog bestaat na de aanvraag tot gezinshereniging, kan de Raad enkel vaststellen dat dit punt niet ter discussie ligt en dat het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen.

De overige bewijsstukken die de verzoekende partij aanbracht hebben geen betrekking op de periode waarop zij in Frankrijk verbleef en kunnen evenmin afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU